

570629_วิถีอารยธรรมที่สันติฯ พ่อครูและส.เพาะพุทธ เรื่อง ทำไมคนต้องมาเอาระบบบุญนิยม

ส.เพาะพุทธว่า... ในช่วงแรกขอนำบทกวีที่ได้สรุปไว้ ๓ บท เป็นเนื้อหาสาระที่พ่อครูได้แสดงธรรม
ไปในสัปดาห์ที่ผ่านมา

พระอรหันต์แทบทั้งหมดไม่ลดละ
เดินต่อภูมิ แห่งพุทธะ พระชินสีห์
ด้วยยืนยัน ความกตัญญู กตเวที
แต่เหนือยากจึงมากมีพระรีไทน

ความต้องการล้วนต้องมีของชีวิต
แม้พระอรหันต์ก็มีสิทธิ์ต้องการได้
กามตัณหา ภวตัณหา ล้วนปราศัย
วิภวตัณหา ยิ่งกว่าไขว่ สร้างบารมี

โลกุตระ เราทั้งสอง ได้สองอย่าง
ได้ความว่างแห่งโลกุตระไม่ผละหนี
ได้ความเจริญ ก้าวหน้า แบบโลกีย์
ความสามัคคีสอดคล้องโลกสองใบ

ไม่ขัดแย้ง ทุนนิยม ต้านลมโลก
แต่ทุนนิยม ลมพัดโบก เรามีได้
ด้วยเรามี ที่กำบัง ระวังระไว
นายทุนใหญ่ ไม่ย่ำยี ไม่ยับเยิน

โลกขาดแคลน ธรรมะ ลดละกิเลส
ความวิเศษ ธรรมศาสตร์ นี้ขาดเงิน
ใกล้กลียุค ชนทั้งสอง มักมองเงิน
ธรรมะควร เป็นส่วนเกิน ที่จำเป็น

"สังขารเปกขญาณ" ทนทานได้
 สังขารใหญ่ สังขารยาก ลำบากเข็ญ
 คนอื่นปรุง ยุ่งยากหยอก แม้นยากเย็น
 เรามองเห็น เป็นปลื้มย่อย แล้วปล่อยวาง

เราอาจปรุง เพื่อคนอื่น เป็นหมิ่นแสน
 เพื่อดึงคน เข้าหาแก่น มิกร้าวกร่าง
 มิปรอปรุงเพื่อความติดตนติดค้ำ
 คือปรุงอย่าง มีปัญญา สังขารเปกขญาณ

ที่พ่อครูได้อธิบายเรื่อง สังขารเปกขญาณ เป็นการปรุงเพื่อโลกไม่ใช่ปรุงเพื่อตนเอง เป็นอภิสังขาร

พ่อครูว่า...พระอรหันต์จะเจริญอภิสังขารเป็นอนนชชาภิสังขาร
 ทุกวันนี้เดือดร้อนกันมาก ไม่มีทางออก ใครจะว่าอาตมาหลงศาสนาคลังโคล้เพื่อเจ้าก็แล้วแต่ แต่
 อาตมาว่าอาตมามีความสุขเย็นมาตลอด แม้ทำงานมาถูกค่าว่า ถูกฟ้องขึ้นศาล ต่อสู้คดี หกปีหกเดือนหก
 วัน ก็ตามที่ตัดสินมาก็แพ้อีก แต่เขารอลงอาญา เขาไม่ได้จับไปติดคุกไปรร.ตำรวจบางเขน เปิดแอร์ให้
 อยู่ ๑ วัน ๑ คืน ก็ออกมา

ธรรมะพระพุทธเจ้า ขออภัย อาตมาว่าอาตมาได้ธรรมะพระพุทธเจ้า เรียกเป็นภาษา คือ บรรลุธรรม
 เข้าถึงคือจิตเราเข้าถึง จิตเราเป็น จิตเราลดกิเลสได้จนหมดไป เรียกว่าทำจิตเป็น เมื่อจิตเราไม่มีกิเลสก็
 ได้อาศัย เป็นที่พึ่งอันเกษม ชีวิตเกิดมาถ้าไม่ได้ธรรมะของพระพุทธเจ้าแล้วไม่ควรเกิดเป็นคน

ทุกข์ก็คือความไม่สบายทั้งปวง แล้วศาสนาพุทธให้เราพ้นทุกข์ได้ แต่ไม่ใช่ว่าพ้นทุกข์ไปทุกอย่าง ทุกข์
 ที่เลี่ยงไม่ได้ เช่นปวดอุจจาระปัสสาวะ ก็ทุกข์ เลี่ยงไม่ได้ แต่ศาสนาพุทธสอนให้พ้นทุกข์อาริยสังข ที่
 อธิบายก็เพื่อให้เห็นว่าสัจจะพระพุทธเจ้าพาพ้นทุกข์ และทุกข์ที่สำคัญคือ เกิดจากอวิชชา ความไม่รู้ ไป
 ยึดมั่นว่านี่เป็นของเรา ทุกคนเลย การไปยึดเป็นของเรา ถ้าไม่อยู่กับเราพราดไปแหงไปลดน้อยไป เรา
 ต้องเอาเต็มๆหรือมากกว่าเดิม เป็นความตะกตะของมนุษย์

เรามาเรียนรู้ตัวนี้แหละจะเอามาเป็นตัวกูของกู วิธีพระพุทธเจ้าคือมาเรียนรู้เป็นตัวๆ ฆ่าได้ตัวหนึ่งก็จะทำให้ตัวอื่นพลอดคลุญท์ไปด้วย ฆ่าได้ตัวหนึ่งก็จะฆ่าได้อีกเป็นร้อยเป็นพัน เหมือนเป็นเครือแห ให้ฆ่าตัวสำคัญๆ พระพุทธเจ้าแยกไว้เป็นสังโยชน์ ๑๐ ,อนุสัย ๗ เป็นต้น

เราอยู่ร่วมกับดินน้ำไฟลม คน ก็สัมผัสสัมพันธ์ก็มีการติดยึด ตั้งแต่โลกอบาย เรามีกิเลสไปติดยึดก็เรียนรู้ก่อน เรียกว่าอันไหนที่เป็นตัวเรามากทำเราทุกข์สุด เรียกว่า สักกายะ เมื่อเรารู้ด้วยญาณ ก็ค่อยๆ ทำได้ แล้วทำมาจนคลาย จนหมดได้ก็ตามรู้ มันรู้ไม่ง่าย แต่เป็นนามธรรมที่เรารู้ได้ตอนกระทบสัมผัส แต่ว่าตอนที่กระทบสัมผัสไปนึกเอาก็เป็นแค่สัญญา

ต้องสัมผัสตั้งแต่ขั้นหยาบ เรียกว่า กามตัณหา พอหมดแล้วก็ไม่ต้องหลับตาปฏิบัติ ก็สัมผัสกามคุณ ๕ อย่างมะม่วงนี่บนโต๊ะ โตอย่างกับลูกฟัก มะม่วงน้ำดอกไม้มือเมื่อกิเลสหยาบเราถูกดับจริง กระทบสัมผัสอย่างไรก็กิเลสไม่เกิด มีทั้งปัญญาและเจโตครบพร้อม ไม่พินคืนกลับ แต่กิเลสพวกภวตัณหา เป็นรูป รากะ อรูปรากะยังอยู่ ก็กระทบสัมผัสแต่เราอุเบกขา แต่เฉยแบบไม่โง่ รู้ว่าอันไหนควรไม่ควร แต่ไม่ปรุงแต่งเกินเพื่อ ปรุงแต่งเป็นรสชอบชังไม่เกิด ก็รู้ความจริงตามความเป็นจริง

แม้คนเป็นอนาคามีกระทบทางทวารนอก ก็ไม่เกิดกิเลส ไม่ทุกข์ไม่สุขแล้ว ไม่ขึ้นไม่ลง เมื่อสัมผัสทางทวารนอกก็รู้จริงตามจริง ถ้ากิเลสลดจริงจะรู้ประมาณได้ดี เป็นเช่นนี้เอง ตถตา ไม่ใช่ตถตาตากรรมที่ตัดทิ้งปล่อยวางเฉยๆ แต่อันนี้ไม่ใช่ตถตาที่เอาตมาอธิบายนั้น ต้องตามรู้ว่ากิเลสเราเป็นเช่นนี้ อันนี้เป็นสักกายะ แล้วเราก็เรียนรู้ปหาน ๕ ทำการกำจัดกิเลส เป็นวิธีกดข่มเป็นเช่นนี้ เราก็เรียนรู้ว่ามันทำให้เราทุกข์ มันไม่เที่ยง ถ้ากดข่มก็ได้ชั่วคราว แต่ถ้าเกิดญาณปัญญาเห็นจริงๆ อย่างวิปัสสนาญาณ ๕ หรือ โสฬสญาณ มีกำลังปัญญาปล่อยวาง มีนิพพิทาญาณ มุจจิตตูกัมมตาญาณ มีพลังทำลายกิเลสให้หายไปเลย มีฤทธิ์ของปัญญาทำลายกิเลส เมื่อทำได้ก็ไม่ทุกข์ที่อยู่กับโลกที่มีโลกธรรม คำว่าไม่ยึดเป็นเราเป็นของเราเป็นเช่นนี้ อันนี้เป็นสมบัติของเราอันนี้คนรักเรา ก็จะรู้ว่าไม่มีจริง มันเป็นเรื่องกิเลส เราจะยึดให้ตาย ตายจากมันไปแล้วเขาจะเอาไปทำดีทำไม่ดีก็ไม่รู้แล้ว ไม่มีสิทธิ์จะไปรู้ มันไม่ใช่ของเรา ในขณะที่เราหวงแหนยึดถือ ยังไม่ตายเขาก็ยังมาแย่งได้เลย เราแย่งมาคืนไม่ได้ก็ทุกข์ เราไม่ต้องไปยึดอะไรเป็นเราเป็นของเราหรอก

มันมีวิบากอีกเยอะ เกี่ยวเนื่องกัน มาแก้แค้นกัน ใช้หนี้กัน มาแย่งเราทำอะไรเรามันจริง คนแย่งก็ไม่รู้ตัวหรอก มันก็ทำ อย่างมะม่วงนี่ก็มาแย่งได้ มะม่วงที่อื่นก็มีทำไมมาแย่งของเรา หรืออย่างซัดๆ รูปเขียน

ของคุณอังคาร กัลยาณพงศ์ คนที่เขาмирสนิยมชอบอย่างนี้จะจึงจะมาประมุขมาเอา รูปเขียนของคนอื่นก็มีตั้งเยอะ แต่ทำไมมาแย่งเอาของคุณอังคาร อาตมาว่ารูปของคนอื่นเขียนได้เยอะแยะกว่าคุณอังคาร อีก

มันไม่ใช่ของเราหรอก ใครจะมาแย่งเราก็ก็นั่นแหละ เราจะทำตามกฎหมายฟ้องร้องคืนได้ก็พอทำ ถ้ามันเดือดร้อนมาก แต่ถ้าไม่ถึงขั้นนั้น ไม่เดือดร้อนมากก็ปล่อยเขาเถอะใช้หนี้ไปเถอะ สิ่งเหล่านี้จะมีเหตุปัจจัย หรือเขามาทำให้เจ็บใจบาดใจ หรือที่สุดลูกเราโตแล้วหมาเลียกันไม่ถึงแล้ว ก็ดูเฉพอกว่า ห้ามเท่าที่พอจทำได้ ถ้าถึงขีดก็พอ ถ้าไม่อย่างนั้นไม่รู้จุดจบจุดหยุดหรือ แต่บางที่เราสู้มากก็ไม่หยุด เลี้ยงลูกให้รู้จักพอ เลี้ยงพ่อแม่ให้รู้จักตาย (มีเสียงเด็กร้องดังพอครู่ที่อัดไปขายเลย ส.เพาะพุทธรว่า เสียงนี้บอกว่าชาติปีทุกขา) การเกิดใดๆเป็นทุกข์ทั้งสิ้น

คนบางคนไปยึดแฟนมากกว่าลูก ไปยึดเพื่อนมากกว่าลูก ก็เป็นได้ ยึดมากก็ทุกข์มาก ถ้าไม่ยึดมากก็ทำหน้าที่ให้สมบูรณ์ อย่างอาตมาไม่มีลูก ก็เลี้ยงน้องอย่างลูก ไม่ยึดอะไรมากมาย ก็ทำหน้าที่อย่างดี เขาจะผิดจะถูกก็สอน เขาจะดีก็สอนก็ต้องปล่อยไป สอนเท่าที่สอนได้ช่วยเขาเท่าที่ช่วยได้ จนสุดท้ายก็เป็นไปด้วยดีได้ทั้งนั้น จนโตช่วยตัวเองจนมีลูกเองก็ว่ากันไปตามลำดับ ถ้าอาตมายึดมาก น้องก็ยึดเป็นลูกได้ เจ็บปวดได้เหมือนกัน ยึดได้ทั้งนั้นเป็นตัวเราเป็นของเรา อย่างยึดพี่เมียยึดยิ่งกว่าลูกอีก ก็มี มันอยู่ที่กิเลสไปยึดเอา บางคนรักวัตถุยิ่งกว่าคนอื่น ยึดข้าวของ เงินทอง ของข้าใครอย่าแตะ กิเลสกุหลาบนี้เธอให้มา ใครมาแตะให้บุบสลายว้ากเลย หรืออาจฆ่าเลย แต่กิเลสกุหลาบก็บ้าได้

มีบางคนเป็นถึงอาจารย์สอนวิทยาลัย แต่ไปยึดเสลดอาจารย์ พออาตมาไปว่าเสลดอาจารย์เขาโกรธอาตมาเลยไม่มาอีกเลย อย่างว่าแต่เสลด บางทีอุจจาระ ผ้ำเช็ด ซานหมาก ก็ยึดได้หมด เขายึดแม้สิ่งไรสาระก็ยึดได้ หรือสิ่งมีค่ากว่านั้นก็ยึดได้แต่จะไปยึดทำไม ก็ใช้ค่าตามที่ควรเล่นั้น เราเองต้องไม่ยึด พระพุทธเจ้าสอนอภินิหารปัจเจกชนไว้ว่า ทุกสิ่งทุกอย่างต้องพราดจากเราไป ไม่พราดตอนนี้ยังงไรเรา

แม้อารมณ์สุขทุกข์ก็ไม่ใช่ของเรา เราอ่านจริงๆว่าทำได้แล้ว ก็ไม่สุขไม่ทุกข์ เป็นอุเบกขา เป็นฐานนิพพาน ใครได้ก็ไ้เป็นของจริง ไม่ใช่เอาเอาเรา

ทุกวันนี้ระบบทุนนิยมหลอกให้คนตายใจจนสนิท ต้องหาไปให้เขา แม้เขาไร้มากมายก็เอาไปให้เขาอีก คนเป็นทาสเช่นนี้ สรุปลแล้วต้องแก้ปัญหาด้านบุญนิยม ที่ทุกข์ร้อนกันทุกวันนี้ก็เพราะทุนนิยม ต้องมาเข้าใจทฤษฎีพระพุทธเจ้าที่ลดกิเลสได้จริงมีผลจริง น่าจะเอาไปใช้เป็นการศึกษาของประเทศเลย ถ้า

สัมมาทิฐิ อาตมากล้าเอาหัวเป็นประกันเลยถ้าทำอย่างสัมมาทิฐิจะมีผลสำเร็จได้ ตัดคออาตมาได้เลย ถ้าศึกษาอย่างสัมมาทิฐิแล้วสังคมไปรอด สังคมต้องมาเอาบุญนิยม จะเอาทุนนิยมไปแก้ทุนนิยมไม่สำเร็จหรอก เป็นไปไม่ได้ ไปไม่รอด

ความทุกข์ที่เกิดจากทุนนิยมนี้รวมไว้หมด แม้วิชาการทางนามธรรมก็เสริมกิเลสเพิ่มขึ้นๆ มีแต่บุญนิยมจะถ่วงดุลไว้ได้ไม่บังคับด้วย คนมีภูมิปัญญาจะมาเอา และอาตมาเห็นว่าสังคมต้องหันมาเอา เพราะมันทุกข์ และไม่ต้านว่าจนหรือรวยก็มาศึกษาได้ทั้งนั้น ทุกชาติทุกภาษา ถ้าสมองพอ ร่างกายไม่เต็มพิกการยังศึกษาได้เลย ไร้ความไว้วางใจ หวาดระแวงกันมากจึ้น ทุจริตหยาบมากขึ้น

เหตุที่คนต้องหันมาเอาระบบบุญนิยม เพราะ...

๑. คนทุกข์มากขึ้นสาหัส เอาเปรียบกันมากขึ้น ไม่อบอุ่น ไร้ความไว้วางใจ หวาดระแวงกันมากขึ้น ทำร้ายกันรุนแรงยิ่งขึ้น ทุจริตหยาบมากขึ้น

๒. ทรัพยากรของโลกย่อยหรือขาดแคลน จนไม่พอกันจริงๆ

คานธีจึงบอกว่าทรัพยากรในโลกนี้เพียงพอสำหรับทุกคน แต่ไม่เพียงพอสำหรับคนโลภเพียงคนเดียว

๓. ไม่มีทางอื่นให้เลืกคิดเท่านี้แล้ว ทางนี้ทางเดียว เอเสวมัคโค นัตถันโย

๔. มีตัวอย่างของสังคม(บุญนิยม) ที่ไปรอดได้แล้วจริงๆ ให้ดู เป็นการยืนยัน

๕. ระบบบุญนิยม เป็นระบบที่ยั่งยืนจริง พิสูจน์ได้ด้วยกาละ จนคนต้องเชื่อในที่สุด

คนเราวิชาแล้วยึดทั้งนั้นแหละ รูปก็ยึด เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ ก็ยึดทั้งนั้นแหละ พอยึดแล้วก็อยาก มันอยากทั้งนั้น พลังงานก็ถูกความอยากแจกจ่ายออกไปหมด เราเอาพลังงานของเราขึ้นมา ตั้งแต่อยาก พลังงานเราขึ้นมาอีกเป็นกอง พอถอนกามอีก พลังงานดีๆเรามาเต็มเลย พอถอนกิเลสหมด ก็มีพลังงานมากเต็มๆเลยเป็นพลังงานหม้อเบตเตอร์นี้ทำเพื่อโลกไม่ได้ทำเพื่อตัวเองเลย

สัญญา ไม่ใช่สังขาร สัญญาจะจำอะไรก็จำเวทนา จำสังขาร จำอารมณ์ดีๆ ความรู้สึกดีๆ กระชิบกันที่ข้างหู เสร็จแล้วสอนกัน โง่ ก็ยึดไว้สิ ถ้าไม่ได้แบบนี้ก็ทุกข์จะต้องหายไปก็ทุกข์ แต่ก่อนนี่เธอไม่เป็นอย่างนี้ แต่เดี๋ยวนี้เธอไม่เป็นเหมือนเดิม ก็ทุกข์

สรุปแล้วความยึด(อุปาทาน)ยึดตั้งแต่หยาบถึงละเอียด ก็ทำให้เกิด สังขาร ตั้งแต่ กายสังขาร จิตสังขาร วจิตสังขาร

ทำไมเรียงอย่างนี้ จิตมาก่อน เพราะมโนบุพพังคมาธัมมา ก็มีจิตสังขารก่อน จิตเป็นตัวรู้ ตัวยึดตัวเสพจิตนี้เป็นเองหมด จึงต้องเรียนรู้ตามหลักสูตรพระพุทธเจ้า ก็จะแยกได้ จนองค์ประชุมของกระบวนการทัศนที่ทำงาน คือองค์ประชุมของ ตักกะ วัตักกะ สังกัปะ อะปปนา พยัปปนา เจตโสภินีโรปนา

จิตสังขารมาก่อน แต่เกี่ยวข้องกับภายนอกด้วยมาประชุมก็ก่อทุกข์ ยิ่งไปยึดตัวนอกนี้แหละมันพรากรจากเราไปได้ด้วยเราก็ออกทุกขที่เอาคืนไม่ได้ก็ยังยึด จิตสังขารแล้วก็มาเป็นกายสังขารเป็นองค์รวม แล้วจึงเรียนรู้ วจีสังขาร(สังกัปะ ๗)

เราทำการ วิตก วิจัย วิจาร วมุติ วิจักขณ

วิตกคือมันเริ่มดำริ มีกรมร่วมไหม? ถ้าอวิชชาไม่รู้ มันสังขารเป็นผีเลย ปรุงแล้วยึดเลยทั้งนอกและใน แท้จริงมันยึดที่จิต เป็นหน้าที่ของจิตหมด ก็วิจัย วิจาร มีพุดติของจิตเป็นอย่างไร พิจารณาเวทนาในเวทนามันมีเหตุ เจอเหตุก็เป็นจารของกิเลส พุดติของกิเลส เรามิตาพิเศษ ด้วยญาณทัสนะพิเศษว่านี่คือกิเลสแท้ ก็กำจัดตัวนี้จนเป็นวมุติ จนแจ้งก็เป็นวิจักขณ

เมื่อทำได้ก็ต้องตรวจสอบ อปปนา พยัปปนา เจตโสภินีโรปนา เหมือนด่านตรวจของทหาร ก่อนจะออกมาเป็นวจีสังขาร คือเป็นภาษาพูดในใจ ที่ต้องศึกษาว่าปนกิเลสหรือไม่ ตัวสังขารนี้แหละประกอบเป็นวิญญาณ คุณต้องรู้ว่าอวิชาหรือไม่ มันสังขารอย่างนั้น รู้วิธีจัดการกับกิเลส รู้ว่ากดข่มหรือใช้ปัญญาวิปัสสนาก็รู้ รู้ว่ากิเลสหมดก็รู้ สังขมเป็นฐานกำลัง อปปนา พยัปปนา เจตโสภินีโรปนา ถ้ากำลังดีก็ตรวจสอบได้ กรองได้ไม่ให้ผ่านด่านได้ ถ้ากำลังไม่ดีก็เจอกิเลสที่มากก็ผ่านด่านมันได้ แต่ถ้าไม่มีเชื้อกิเลสแล้วจะตรวจอย่างไรก็ผ่านไม่ใช่ว่าผ่านอย่างเบ่งโอง คุณต้องตรวจของตัวเอง จนคุณไม่ต้องตรวจแล้ว มันสะอาดอยู่แล้วกิเลสไม่มี ก็ผ่านได้

ตัววจีสังขาร เป็นสังขารที่ได้รับการทำใจในใจ มนสิการโธติ ต้องทำให้อย่างโยนิโธถองแท้แบบกายทำให้ถึงที่เกิด ตรงไหน? ก็ตรงที่เกิดกิเลส บอกตรงไหนไม่ถูก แต่ว่าทำให้กิเลสลดได้ ทำให้อาหารรูปมันเป็นเครื่องอาศัยที่ปราศจากกิเลส เห็นเลยว่ากามตัณหาเราไม่มี ภวตัณหาเราไม่เหลือแล้ว มีผัสสะก็ไม่มีตัณหา ล้างตัณหาหมดแล้ว เพราะเรารูนามรูปอายตนะ วิญญาณ ผัสสะ แยกเวทนา ๑๐๘ ได้ปฏิบัติจนกิเลสหมด ตรวจสอบด้วยอรุปรมาณได้ จิตก็เร็วไวขึ้น เป็นมุกทุเต เป็นจิตที่เป็นชวนจิตที่เร็วทั้ง

ปัญญาปรับตัวได้เร็ว ล้อมรอบกิเลสเข้าไม่ได้ กิเลสมาแตะมาสัมผัสกลายเป็นบริวาร เป็นผู้ช่วยหมด แต่คุณต้องมีบารมีนะ กิเลสจะช่วย เพราะเขาอยากคืออยากให้สอน อยากได้อาริยะอยากได้อรหันต์ กิเลสเขามีด้วยนะ แต่เขาก็ไม่ทำให้เราเสียด้วย

คนไม่ดีสักๆแล้วกลัวความดีต่อให้ถืออาวุธมาอย่างวันที่ ๑๘ ที่ผ่านมา หัวหน้าสั่งมา แต่พอมาเจอความดีความสงบจริงแท้ ก็แพ้กกลับไปเลย เราสู้ด้วยคุณงามความดี ทหารเอกคือคุณงามความดี ผู้ร้ายก็แพ้ แม่ผู้ร้ายมีมากกว่าก็ถอย นี่คือสัจจะที่พิสูจน์ได้ ถ้าไม่มีเหตุการณ์นี้ก็ยกตัวอย่างได้

เรามาช่วยกันทำดีมากพอ แต่ต่อให้คณะคสช.ที่แม้ว่าจะมาทำร้ายสมมุตินะ แต่ถ้าเจอกับความดีที่มากพอก็ทำไม่ออกหรอก ตัวผู้บริหารมีความรู้ว่าจะไรดีชั่วเขาก็ทำไม่ได้ด้วยปัญญาความสำนึกรู้ว่าสู้ไม่ได้จริงๆ ถ้าขึ้น เมื่อพลังความดีมากกว่าเขาทำแล้วจะเป็นกบฏทันที นี่คือสัจจะ ไม่ได้พยากรณ์แต่มันจะเป็นเช่นนั้น ก็ช่วยกันทำดี ช่วยคสช.ทำดีต่อไป แต่ถ้าคนมาแฝงก็จะเจอดีเอง ในอนาคต

ถ้าคสช.ทำดีอย่างนี้ไม่ถึงปีครึ่งก็สำเร็จ คนดีๆจะมาช่วยด้วย อาตมาว่าวงวนนี้ไม่เหมือนทุกคราว เพราะซัดจริง คนดีจะกล้ำมากกว่าคราวก่อน เพราะเหตุปัจจัยครบกว่า อาตมาว่าลัทธินี้ไม่ฟื้นหรอก

เราต้องทำบุญกุศลสังฆาร จนกิเลสหมดเป็นอนุบุญกุศลสังฆาร แล้วสั่งสมเป็นอเนกชาภิสังฆาร ก็จะดีขึ้นเรื่อยๆ

ส.เพาะพุทธว่า...มีคนถามมาว่า เขาทำเกษตรอินทรีย์ จะทำอย่างไรให้เป็นบุญนิยม ?

พ่อครูว่า ...แล้วแต่คุณจะลดราคาต่ำกว่าราคาตลาดได้เท่าไร? ถ้าลดแล้วต่ำกว่าราคาตลาด แต่ว่าต่ำกว่าทุนคืออย่างไร ? ก็คือทางโลกเขาคิดต้นทุน บวกค่าแรง ค่าความสามารถเราด้วยดังนั้นคุณก็มาลดค่าแรงงาน ถ้าคุณเก่งดีทำได้มาก ค่าแรงคุณก็มีมาก คุณก็ลดค่าแรงลงได้มากเท่าไรก็เป็นการต่ำกว่าทุนได้เท่านั้น จะได้มากเท่าไรก็เอาเท่าที่คุณพออยู่พอกิน ส่วนเกินที่เราขาดทุนได้ก็ไม่ได้กินที่ค่าวัสดุ แต่เราไปลดที่ค่าแรงต่างหาก

ทฤษฎีหลักนี้เป็นเศรษฐศาสตร์บทใหม่แก่โลก เป็นทฤษฎีบุญนิยม ไม่ได้คำว่าทุนนิยม แต่ไปช่วยทุนนิยมให้พ้นทุกข์ บรรเทาสังคมที่เดือดร้อน เราเหลือใจจอกันคนอื่น เราช่วยทุนนิยมเลี้ยงมนุษย์ด้วยเรา

กระจายไปสู่ส่วนกลาง คุณก็ยังคงมาดูแลอีก คุณน่าจะร้ายกาจ